

„Radujte se se mnou, protože jsem našel svou ztracenou ovci.“

Pastýři ve starověkém Orientu mívali ve zvyku počítat ovce při návratu z pastvy. Pokud by nějaká chyběla, byli připraveni jít ji hledat. Vydávali se i do pouště, v noci, jen aby našli ovce, které se ztratily.

Toto podobenství je příběhem o ztrátě a znovunalezení, který do popředí staví pastýřovu lásku. Všimne si, že jedna ovce chybí, hledá ji, najde a vezme si ji na ramena, protože je oslabená a vystrašená, možná zraněná a není schopná následovat pastýře sama. On ji přinese do bezpečí a nakonec plný radosti pozve své sousedy, aby to společně oslavili.

Radujte se se mnou, protože jsem našel svou ztracenou ovci.“

Opakující se témata tohoto příběhu můžeme shrnout do tří dějů: ztratit se, nalézt, slavit.

Ztratit se. Dobrou zprávou je, že Pán jde hledat ty, kdo se ztratili. Často se ztrácíme v různých pouštích, které se nás dotýkají, ve kterých jsme nuceni žít nebo ve kterých nacházíme útočiště - v pouštích opuštěnosti, vyloučení, chudoby, nepochopení, nejednoty. I tam nás Pastýř hledá, a i když ho ztratíme z dohledu, vždy nás znovu najde.

Nalézt. Zkusme si představit scénu pastýřova horečného hledání v poušti. Je to obraz, který udivuje svou výstižností. Můžeme pochopit radost, kterou pociťují pastýř i ovce, a toto setkání vrací ovci pocit bezpečí, protože unikla nebezpečí. Toto „nalezení“ je tedy právě projevem Božího milosrdenství.

Slavit. On svolá své přátele k oslavě, protože chce sdílet svou radost, jako je tomu v dalších dvou podobenstvích, která následují, v tom o ztracené minci a o milosrdném otci¹. Ježíš chce, abychom pochopili, jak důležité je radovat se se všemi, a chrání nás před pokušením soudit druhé. Všichni jsme „nalezcí“.

„Radujte se se mnou, protože jsem našel svou ztracenou ovci.“

Toto Slovo života je pozváním k vděčnosti za milosrdenství, které má Bůh pro každého z nás osobně. Společná radost nám představuje obraz jednoty, kde neexistuje protiklad mezi „spravedlivými“ a „hříšníky“, ale kde se podílíme na radosti druhých.

Chiara Lubichová píše: „Je to výzva k pochopení Božího srdce, k víře v jeho lásku. Jelikož máme sklon k vypočítavosti a poměřování, někdy se domníváme, že i Bůh má k nám lásku, která by se v určitém okamžiku mohla unavit (...) Boží logika není jako ta naše. Bůh na nás stále čeká - dokonce mu působíme nesmírnou radost pokaždé - byť by to mělo být nekonečně mnohokrát - když se k němu navracíme.“²

„Radujte se se mnou, protože jsem našel svou ztracenou ovci.“

Někdy můžeme my být těmi pastýři, vzájemnými ochránci, kteří se s láskou vydávají hledat ty, kdo se od nás, od našeho přátelství, od našeho společenství vzdálili,

¹ Srov. Lk 15,8 a 15,11.

² Ch. Lubichová, Slovo života na září 1986, taktéž v Parole di Vita, a cura di Fabio Ciardi (Opere di Chiara Lubich 5; Città Nuova, Roma 2017), str. 369.

hledat ty, kdo se ocitli na okraji společnosti, ztracené, ty malé, které životní zkoušky vytlačily na okraj naší společnosti.

„Někteří žáci chodili do školy jen občas“, vypráví jedna učitelka. „Během volných hodin jsem chodila na trh poblíž školy. Doufala jsem, že je tam potkám, protože jsem slyšela, že tam pracují, aby si trochu vydělali. Jednoho dne jsem je konečně uviděla a oni byli překvapeni, že jsem je osobně šla hledat, a byli dojati, jak moc jsou pro celou školní komunitu důležití. Začali tedy znovu pravidelně chodit do školy a to byla skutečně velká sláva pro všechny.“

Patrizia Mazzola a tým Slova života